

הגאווה היהודית

אהרל'ה מאירוביץ

והיו גם רבי יהודה בן דמה
ורבי יהודה בן בבא
וששה מליונים עלו מן האדמה
ובערו באותה הלהבה

ועמדה שם בצד, לבדה
חנה, עם חיוך כה מאיר.
ובניה היו עם לוחמי מצדה
ומנהיגם אלעזר בן יאיר.

והיו בר כוכבא ומאות לוחמיו
ושמשון האמיץ והטוב.
ואנוסי ספרד נמחצו לעיניו
ועלה דניאל מן הגוב...

ולפתע מתוך ניפוצי ניצוצות
יהושוע סלומה מביט.
ואיתו דני כ"ץ בידים קמוצות
וגופו מרוטש ומבעית...

ואסתר אוחנה סקולת אבנים
והדס היפה בלי צורה.
ורצוחי בית הדסה, נקובי כדורים
ופנחס עם בקבוק תבערה....

והיו עוד הרבה יהודים יקרים
שמסרו את גפשמם לא בכדי.
וכולם העלו באש אדירים –
את כבוד העם היהודי!

ותחושת גאווה, משונה, מוזרה
הצמידה ללבי את ידי.
ונשבעתי, והאש בלבי מדורה –
להיות לעולם יהודי!

מדורה קטנה רושפת עצמה
גחליה גופות בוערים
והאש בה עולה בשלהבת חימה
ושולחת גיצים מוזרים

מדורה קטנה עמוסת בני אדמה
רשפיה לוחשים וחדים
יהודים מבעירים את האש בדמם –
אש הכבוד היהודי!

ומתוך להבות, מביט במרירות
רבן שמעון בן גמליאל.
וראשו השותת, וראשו הכרות
בידיו של רבי ישמעאל...

ורבי ישמעאל הכהן הגדול
כשיופיו עוד זוהר בפניו –
עומד וזועק בלי לחדול, בלי לחדול
ועורו נקלף מעליו...

ופתאם בין עשן ובין אש,
בבשרו מסרקות של ברזל
ורבי עקיבא צועק ומקדש
בחיוו, את "שמע ישראל".

ורבי חנינא בן תרדיון בכאב
בוער וזמורות על גופו.
וספוגין של צמר דבוקים אל הלב,
להרחיק ולעכב את סופו...

והיו שם רבי חוצפית המתורגמן
ורבי ישבב הסופר.
ורבי אלעזר ורבי חנינא
ומבטם יוקד ובוער